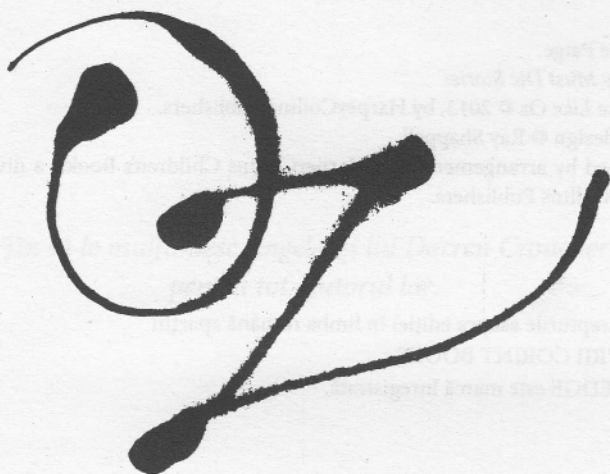


DANIELLE PAIGE

NICĂIERI NU E CA ÎN



O NUVELĂ DIN SERIA ELIBERAREA ȚINUTULUI OZ
CARE ANTICIPEAZĂ AVENTURILE DIN
DOROTHY TREBUIE SĂ MOARĂ!

Traducere din limba engleză

CLAUDIA ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

—2018—

UNU

Se spunea că niciodată nu te mai puteai întoarce acasă. Nu știam prea bine *cine* a zis asta, dar așa se spunea. Eu, una, cunoșteam această vorbă de duh pentru că mătușa Em o brodase pe o pernuță din sufragerie.

„Niciodată nu te mai poți întoarce acasă...”

Ei bine, chiar dacă fusese scrisă pe o pernă și indiferent cine-o fi fost acela care o spusese, eu, una, credeam că se înșelase. Eu însămi reprezentam dovada că vorba asta de duh nu era, câtuși de puțin, adevărată.

Pentru că eu, una, chiar plecasem de acasă. Și mă și întorsesem. Hoc-poc, doar pocnisem din călcâie și ajunsesem acolo! A, n-a fost chiar așa de simplu, evident, dar mă aflu încă aici, exact cum am fost, și totul era ca și cum nici n-aș fi fost vreodată plecată.

Așa că, ori de câte ori vedeam pernuța de pe canapeaua cea bună a mătușii Em, cu rozaliul ăla drăgălaș de pe margini și cu buchețelele de margarete și flori sălbatice colorate și brodate în jurul acelor cuvinte vesele – dar erau, într-adevăr, vesele? uneori mă cam îndoiam–, mai-mai că-mi venea să râd. Când

mă gândeam numai la tot ce se întâmplase! O anumită persoană ar fi putut spune chiar că totul era de-a dreptul ironic.

Nu că eu, una, aş fi fost genul acela de persoană. Eram în Kansas, iar noi, cei de pe aici, nu puneam mare preţ pe ceva aşa de frivol precum ironia.

Lucrurile pe care puneam noi preţ erau:

Munca susţinută...

Pragmatismul...

Bunul-simţ...

Hotărârea...

Noi nu ne doream decât recolte bogate şi animale sănătoase, şi ierni blânde. Lucruri pe care le puteai atinge, simţi şi vedea cu ochii tăi. Lucruri care îţi aduceau măcar un strop de ceva bun.

Pentru că eram în prerie, iar preria nu e locul în care să vizezi cu ochii deschişi. Aici conta doar ceea ce te ajuta să treci de iarnă. Fiindcă o iarnă ca-n Kansas îl putea da gata iute-iute pe-un visător, îl putea face mici-fărâmică şi arunca în troaca porcilor, să-l mănânce.

Aşa cum obişnuia să spună unchiul Henry: „Nu poţi să dai la schimb o barcă-ntreagă plină cu dorinţe nici măcar pe-o găleată de lături”. (Poate c-ar fi trebuit să brodez vorbele *astea* pe-o pernuţă pentru mătuşa Em. Mă întrebam dac-ar fi făcut-o să râdă.)

Cu dorinţele nu prea ştiam cum stătea treaba, dar o găleată cu lături era exact ceea ce căram în mână în după-amiaza zilei în care împlineam şaisprezece ani, o zi de septembrie în care deja începuse să se simtă răceala în aer. Şi tocmai străbăteam câmpul care despărţea hambarul şi casa de coteţul porcilor, către care mă îndreptam.

Era ora mesei, şi rămătorii ştiau prea bine asta. Chiar şi de la cincisprezece metri distanţă puteam să-i aud – pe Jeannie,

pe Ezekiel și pe Bertha – cum guițau și pufneau, așteptându-și, cu nerăbdare, cina.

„Hai nu, chiar așa?” mi-am spus. „Cine altcineva în lumea asta largă ar mai fi așa de bucuros să primească niște lături?”

În timp ce-mi spuneam asta, vechea mea prietenă, domnișoara Millicent, și-a ițit mutrița roșie printr-o spărtură din gardul de sârmă al cotețului și mi-a cârâit un salut.

— Salutare și ție, domnișoară Millicent! i-am spus, voioasă. Nu-ți face griji! O să-ți primești și tu mâncarea mintenaș.

Dar domnișoara Millicent căuta companie, nu mâncare, așa că s-a strecurat prin spărtură și a venit după mine. În ultima vreme o cam ignorasem, iar bătrâna găină roșie începea să se enerveze, un sentiment pe care în ziua aceea și-l exprima cotcodăcind tare și urmărindu-mă pas cu pas, fluturându-și aripile și încurcându-mi-se printre picioare.

Era bine intenționată, desigur, dar, când am simțit cum mă ciupea de gleznă cu ciocul, am izbucnit:

— Domnișoară Millie! Pleacă de-aici! Am o grămadă de treburi de făcut pe ziua de azi! Las' c-o să stăm noi mai târziu de vorbă așa, ca-ntre prietene, îți promit!

Găina a cotcodăcit cu reproș și s-a repezit înainte, oprindu-se brusc chiar în locul în care mă pregăteam să calc. Era ca și cum ar fi vrut să-mi spună că n-o să pot scăpa așa ușor de ea – că era musai s-o bag în seamă, chit că îmi convenea sau nu.

Uneori înaripata asta era de-a dreptul imposibilă! Și, fără să vreau neapărat, i-am dat un picior.

— Uș! m-am răstit la ea.

Domnișoara Millie a sărit într-o parte chiar înainte s-o ating, iar eu m-am dezechilibrat când am ratat lovitura și m-am trezit țipând pentru că m-am prăvălit pe spate și am aterizat în fund, pe iarbă.

M-am uitat cu groază în jos, la mine însămi, și mi-am văzut rochia plină de lăturile pentru porci. Mă julisem la genunchi, mâinile îmi erau acoperite de noroi și găleata cu lături zăcea lângă mine, răsturnată.

— Millie! am scrâșnit. Vezi ce-ai făcut? Ai distrus totul!

M-am repezit cu palma spre ea, de data asta și mai furioasă decât atunci când dorisem să-i dau una cu piciorul, dar ea s-a dat bine-mersi la o parte și a rămas locului, uitându-se ca și cum nu mai înțelegea nici ea, sărăcuța, ce să se facă, oare, cu mine.

— Vai, Doamne! am spus, oftând. N-am vrut să țiș la tine! Vino-ncoa', găină prostuță!

Millie și-a mișcat căpșorul în sus și-n jos, ca și cum ar fi cântărit propunerea mea, apoi mi-a sărit drept în poală, unde s-a ghemuit și a început să cotcodăcească încetișor când i-am ciufulit penele. Asta era tot ce îmi dorise. Să fie prietena mea.

Înainte, asta era tot ce îmi doream și eu. Înainte, domnișoara Millicent sau chiar Jeannie, scroafa, erau pentru mine persoanele preferate. Pe atunci nu mă interesa deloc dacă un porc și o găină puteau fi considerate, de fapt, persoane.

Ele îmi erau alături când eram tristă sau când se întâmpla ceva haios, sau când aveam nevoie de companie, pur și simplu, și doar asta conta. Chiar dacă Millie nu putea vorbi, mereu aveam impresia că înțelegea tot ce îi spuneam. Uneori chiar mi se părea că vorbea cu mine, că îmi dădea sfatul ei înțelept, deloc absurd, prin cârâitura aceea răgușită. „Nu-ți face griji, drăguță”, părea să îmi spună. „Nu există problemă pe lumea asta care să nu poată fi rezolvată cu puțin chin și nițică muncă.”

Dar, în ultima vreme, relația mea cu găina nu mai fusese chiar la fel. Începusem să îmi cam pierd răbdarea și să nu mai suport cotcodăcitul ei enervant, ciupiturile ei și felul în care se ținea după mine.

— Îmi pare rău, domnișoară Millicent! i-am spus. Știu că în ultima vreme nu am prea fost eu însămi. Îți promit că o să revin la normal în curând.

Ea și-a fluturat aripile și și-a umflat pieptul, iar eu m-am uitat în jur: la câmpurile prăfoase, verzi-cenușii, care se pierdeau la orizont în culoarea cenușiu-albăstruie a cerului care se asorta atât de bine cu ele. Totul părea că se întindea la nesfârșit, ca și cum ai fi putut să mergi, să mergi și să tot mergi – pur și simplu, s-o iei, spre est sau spre vest, spre nord sau spre sud, nu conta – și să nu ajungi nicăieri.

— Uneori mă-ntreb dacă așa o să fie toată viața mea, am spus eu. Câmpuri cenușii și văzduh plumburiu, și găleți cu lă-turi. Lumea e nespus de mare, domnișoară Millicent – uită-te numai la cer! Atunci de ce pare așa de mică de aici, de unde stăm noi? Să-ți spun eu un lucru! Dacă voi mai avea vreodată ocazia să mă duc undeva, o să rămân acolo.

M-am simțit puțin rușinată. Îmi dădeam seama cum suna.

— Adună-te și termină cu văicăreala, domnișorică izmenită ce ești! mi-am poruncit singură, de data aceasta cu vocea aspră și gravă a domnișoarei Millicent, imaginându-mi că acele cuvinte veneau chiar de la ea, nu de la mine. O fată crescută-n prerie nu-și bate căpșorul frumușel gândindu-se la locuri în care nu va ajunge niciodată și la lucruri pe care nu le va vedea niciodată. O fată din prerie se gândește la ceea ce e aici și acum.

Ei bine, asta făcea din tine un astfel de loc. Te făcea să pui vorbe în... ciocul unei găini!

Am oftat și am ridicat din umeri. Domnișoara Millie nu știa că mai exista și altceva pe lume. Ea avea habar doar de cotețul ei, de mâncare și *de mine*.

Acum o invidiam pentru asta. Fiindcă eu eram o fată, nu o găină, și știam ce exista acolo, în depărtări.

Dincolo de preria unde stăteam eu cu bătrâna mea găină în poală, existau oceane și apoi alte oceane. După oceane erau deșerturi și piramide, și jungle, și munți, și palate strălucitoare. Aflasem despre toate locurile acelea și despre toate lucrurile acelea din ziare și din jurnalele de știri care rula înaintea de începerea unui film la cinematograful.

Și chiar dacă numai eu știam asta, văzusem cu ochii mei că existau și alte direcții în care să te miști în afară de nord și sud, și est, și vest, locuri cu mult mai neobișnuite decât Parisul sau Los Angeles-ul, mai exotice decât Kathmandu sau Shanghai. Existau lumi întregi care nu figurau pe nicio hartă și lucruri care n-ai fi crezut niciodată că existau.

Eu nu trebuia să cred. Eu *știam*. Atâta doar că uneori mi-aș fi dorit să nu fi știut nimic.

M-am gândit la Jeannie, la Ezekiel și la Bertha, care stăteau în cocina lor și se bucurau la fel de tare pentru aceleași lături pe care le mâncaseră și ieri și pe care aveau să le mănânce și mâine. Lăturile acelea cu care urma să umplu din nou găleata, să li le duc.

— Cred că e frumos să nu știi prea multe, i-am spus domnișoarei Millicent.

Până la urmă, era plăcut să ții în poală o găină câteva minute. Era plăcut să te prefaci că stăteai de vorbă cu ea, când nu era nimeni prin preajmă. Dar, dacă recunoșteai adevărul gol-goluț, era posibil ca o găină să nu fie cel mai grozav prieten din lume.

Am pus-o pe domnișoara Millicent lângă mine, m-am scuturat de praf și m-am îndreptat spre casă, să mă spăl, să-mi schimb rochia și să mă pregătesc pentru marea mea petrecere. Bertha, Jeannie și Ezekiel puteau să își aștepte până mâine lăturile.

Nu-mi stătea în fire să-i las să flămânzească. Sau, cel puțin, nu îmi stătuse în *vechea* mea fire.

Dar vechea mea fire devenea din ce în ce mai veche cu fiecare clipă care trecea. Trecuseră doi ani de la tornadă. Doi ani de când fusesem plecată. De când făcusem cunoștință cu Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, și cu Leul cel Fricos, cu Omul-de-Tini-chea și cu Sperie-Ciori. De când mersesem pe drumul pavat cu cărămizi galbene și de când o învinsesem pe Vrăjitoarea cea Rea de la Ápus. În Ținutul Oz, fusesem un erou. Aș fi putut să rămân acolo. Dar nu am făcut-o. Mătușa Em și unchiul Henry erau în Kansas. Casa mea era în Kansas. Fusesse numai și numai hotărârea mea.

Ei bine, îmi luasem deja decizia, și, ca orice fată bună din Kansas, trebuia să mă împac cu situația. Cu consecințele. Trebuia să ridic capul sus, să zâmbesc și să-mi văd de treabă.

În momentul acela, animalele puteau să flămânzească și ele un pic. La urma urmelor, doar era ziua mea!

DOI

„Lo mulți oni!” îmi ura tortul cu literele lui de glazură care se cam întinseseră.

M-am uitat la mătușa Em cu cel mai luminos zâmbet posibil.
— E superb! i-am spus.

Mă schimbasem deja cu rochia mea de petrecere – care nu era prea diferită de aceea pe care o umplusem de lături pe câmp – și mă spălasem cât putusem de bine, îmi curătasem noroiul de pe mâini și sângele de pe genunchi, încât nici nu-ți mai dădeai seama că, de fapt, căzusem.

Unchiul Henry stătea într-o parte, cu un aer așa de mândru și de plin de speranță, de parcă el însuși copsese prăjitura. Cu siguranță, fusese de mare ajutor, adunând ingredientele de prin fermă: o convinsese pe domnișoara Millicent să-i dea ouă (căci aceasta niciodată nu părea dispusă să facă vreunul), mulse vaca și se asigurase că mătușa Em avea tot ce-i trebuia.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva m-am însurat cu un bucătar-șef! a spus Henry, luând-o de mijloc.

Chiar și Toto era încântat. Țopăia pe podea și lătra la noi nespus de fericit.

— Chiar îți place? m-a întrebat mătușa Em, cu o umbră de îndoială în glas. Știu că scrisul nu e perfect, dar ăsta n-a fost niciodată punctul meu forte.

— E minunat! am exclamat, înăbușindu-mi mica dezamăgire pe care o simțeam.

O minciună nevinovată n-a făcut niciodată rău cuiva, și nu mă îndoiam că tortul era delicios. Mâncarea mătușii Em nu arăta prea elegant, dar întotdeauna era mai bună decât oricare alta.

O, știam că important la un tort era *gustul*. Știam că n-avea rost să-ți faci griji cum arăta, când, oricum, avea să se mănânce în doar câteva minute.

Dar când mă uitam la el cum stătea așa, aplecat într-o rână, cu glazura lui maronie și cu urarea „La mulți ani!” scrisă în așa fel, încât „a”-urile păreau, mai degrabă, niște litere „o” lăbărțate, m-am trezit că îmi doream mai mult de-atât.

Nu puteam să-i spun asta mătușii Em. Nu puteam s-o las să aibă nici cea mai mică bănuială că nu era în regulă ceva. Așa că am îmbrățișat-o, să-i arăt că nu conta: că tortul, chiar dacă nu era perfect, pentru mine era suficient. Dar apoi mi-a venit o altă idee.

— Crezi că e destul de mare? am întrebat-o. Doar vine multă lume.

Îi invitasem pe toți colegii mei de școală – nu că ar fi fost prea mulți –, îi poftisem și pe toți cei de prin fermele aflate în vecinătatea noastră, plus pe patronii tuturor magazinelor în care fusesem când mă dusesem în oraș ultima oară. O invitasem pe cea mai bună prietenă a mea, pe Mitzi Blair, o invitasem până și pe oribila Suzanna Hellman, cu prietena *ei* cea mai bună, Marian Stiles, ca să nu-l mai pomenesc și pe reporterul de la *Carrier* care se interesa mereu de viața mea de când cu tornada. Iar Suzanna avea s-o târască după ea și pe sinistra ei soră mai mică, Jill.

Mătușa Em s-a uitat la tort cu neliniște.

— Trebuia să mai aibă un strat, drăguță, dar nu mai aveam ouă..., a spus ea, după care a tăcut, îmbujorându-se brusc de jenă.

Unchiul Henry i-a sărit imediat în ajutor.

— Las' că nu mai mănânc eu a doua porție, a spus, frecându-și burduhanul, care nu era deloc mititel. N-ar strica dac-aș sări și peste prima, dacă stau să mă gândesc mai bine.

Mătușa l-a plesnit ușor peste braț și a început să râdă, uitând, o clipă, de griji. Toți anii aceia grei de viață petrecută în Kansas își cam puseseră amprenta asupra ei, dar, când se uita la unchiul meu, îi străluceau ochii până și acum; când făcea el o glumă, râsul ei semăna cu al unei fete de vârsta mea.

— Tu l-ai mânca pe tot, dacă te-ai lăsa! l-a tachinat.

El a luat pe deget puțină glazură și a zâmbit.

Văzându-i așa, fericiți, veseli și la fel de îndrăgostiți ca întotdeauna, m-am simțit cuprinsă de un val de afecțiune pentru ei, urmat, imediat, de tristețe. Știam că odată ca niciodată, fuseseră și ei la fel de tineri ca mine. Mătușa Em visase să călătorească, unchiul Henry năzuise să se ducă în California să caute aur. Dar n-avuseseră șansa să facă nimic din toate astea.

În schimb, rămăseseră aici, și când încercam să-i întreb ceva despre zilele acelea, se apărau de întrebările mele, ca și cum le-ar fi fost rușine că odinioară avuseseră visuri. Pentru ei, ferma noastră era tot ce era mai important pe lume.

„Oare voi fi și eu așa la un moment dat?” m-am întrebat. „O să mă mulțumesc cu un tort strâmb și-un cer plimburiu și cu faptul că trebuie să curăț cocina porcilor?”

— Mă duc s-agăț becuțelele afară, a spus unchiul Henry, ducându-se spre ușă și luându-și trusa de scule. Lumea se așteaptă să vadă o casă care arată bine. La urma urmelor, doar au ajutat la construirea ei.